



สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่องความสามารถด้านการเขียนภาษาไทย ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา
ตอนต้น เขตการศึกษา 7 สรุปได้ดังนี้

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาความสามารถด้านการเขียนภาษาไทย ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น
เขตการศึกษา 7 ในโรงเรียนที่มีขนาดใหญ่พิเศษและใหญ่ กลาง และเล็ก

กลุ่มประชากรตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 2 และ 3 ใน
โรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ เขตการศึกษา 7 ผู้วิจัยดำเนินการ
สุ่มตัวอย่างประชากร โดยใช้วิธีสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) ร้อยละ 5
ของโรงเรียนแต่ละขนาด ซึ่งมีจำนวนทั้งหมด 209 โรงเรียน เป็นจำนวนโรงเรียนที่สุ่มได้ทั้งสิ้น
10 โรงเรียน แบ่งเป็นโรงเรียนขนาดใหญ่พิเศษและใหญ่ จำนวน 2 โรงเรียน โรงเรียนขนาด
กลาง จำนวน 4 โรงเรียน และโรงเรียนขนาดเล็ก จำนวน 4 โรงเรียน ค่อยจากนั้นจึง
สุ่มตัวอย่างประชากรนักเรียนโรงเรียนละ 90 คน รวมตัวอย่างประชากรทั้งสิ้น 900 คน

วิธีดำเนินการวิจัย

1. ศึกษาค้นคว้า เอกสาร ตำรา และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความสามารถด้าน
การเขียนเพื่อเป็นแนวทางในการศึกษาความสามารถด้านการเขียนของนักเรียน ระดับมัธยมศึกษา

ตอนต้น

2. สร้างแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการเขียนภาษาไทย เป็นแบบอัตนัย ประกอบด้วยเนื้อหาที่ครอบคลุมความสามารถด้านการเขียนภาษาไทย 3 ระดับ คือ

ระดับถ้อยโณง แบ่งเป็น ตอนที่ 1 ให้นักเรียนเขียนประโยคใหม่ให้มีความรัดกุมและใช้คำที่เหมาะสม ตอนที่ 2 ให้นักเรียนเรียงข้อความที่กำหนด ให้เข้าเป็นเรื่องเดียวกันอย่างถูกต้องและเหมาะสม ตอนที่ 3 ให้นักเรียนถอดคำประพันธ์เป็นร้อยแก้วที่ถูกต้องและเหมาะสม

ระดับสื่อสาร แบ่งเป็น ตอนที่ 1 ให้นักเรียนเขียนบันทึกเพื่อการสื่อสาร และเขียนประกาศเชิญชวน ตามสถานการณ์ที่กำหนดให้ประเภทละ 1 เรื่อง ตอนที่ 2 ให้นักเรียนเขียนจดหมายตามสถานการณ์ที่กำหนดให้ประมาณ 15 บรรทัด และตอนที่ 3 ให้นักเรียนย่อความสำคัญจากเรื่องที่กำหนดให้อ่าน 2 เรื่อง ให้ถูกต้องตามรูปแบบการย่อความ

ระดับวิเคราะห์วิจารณ์ ให้นักเรียนอ่านบทความที่กำหนดให้ ประเภทร้อยแก้ว 1 เรื่อง และประเภทร้อยกรอง 1 เรื่อง ให้นักเรียนวิเคราะห์วิจารณ์ และสรุปแนวคิดของแต่ละเรื่อง

จากนั้นนำแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการเขียนภาษาไทยที่สร้างขึ้น เสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ เพื่อตรวจแก้ไข แล้วนำไปเสนอต่อผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 5 ท่าน ตรวจพิจารณาความถูกต้องเหมาะสมก่อนนำไปทดลองใช้

3. นำแบบทดสอบไปทดลองใช้ 2 ครั้ง กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 2 และ 3 ระดับชั้นละ 35 คน รวม 105 คน แล้วนำข้อมูลที่ได้อามาวิเคราะห์ หาค่าความยากง่าย (p) และอำนาจจำแนก (r) จากการทดลองใช้ครั้งที่ 2 ได้แบบทดสอบที่มีค่าความยากง่าย ตั้งแต่ .20 - .80 และค่าอำนาจจำแนก ตั้งแต่ .20 ขึ้นไป คือ แบบทดสอบวัดความสามารถด้านการเขียน ระดับถ้อยโณง ตอนที่ 1 ตอนที่ 2 และตอนที่ 3 ระดับสื่อสาร ตอนที่ 1 ตอนที่ 2 และตอนที่ 3 และระดับวิเคราะห์วิจารณ์ ทั้งประเภทร้อยแก้ว และประเภทร้อยกรอง และได้ค่าความเที่ยงของแบบทดสอบทั้งฉบับ เท่ากับ 0.84

4. นำแบบทดสอบที่ผ่านการทดลองใช้แล้ว ไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างประชากรที่ได้สุ่มไว้แล้ว โดยใช้เวลาในการทำแบบทดสอบ 1 ชั่วโมง 40 นาที (2 คาบเรียน)

5. นำกระดาษคำตอบมาตรวจให้คะแนนตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ แล้วนำผลที่ได้มาวิเคราะห์หาค่าทางสถิติ คือ ค่ามัชฌิมเลขคณิต (\bar{X}) และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) แล้วนำเสนอผลการวิเคราะห์ในรูปตารางประกอบความเรียง

สรุปผลการวิจัย

1. นักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ทุกระดับชั้นมีค่ามัธยัมเลขคณิต ของคะแนนความสามารถด้านการเขียนภาษาไทยต่ำกว่าเกณฑ์ที่กำหนด คือ ร้อยละ 75

2. ค่ามัธยัมเลขคณิตของคะแนนความสามารถด้านการเขียนภาษาไทย ของนักเรียนแต่ละระดับชั้น จากคะแนนเต็มระดับละ 30 คะแนน มีดังนี้

2.1 ค่ามัธยัมเลขคณิตของคะแนนความสามารถด้านการเขียนภาษาไทยของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ตั้งแต่ระดับที่ 1-3 มีค่าเท่ากับ 18.36 15.81 และ 14.60 ตามลำดับ

2.2 ค่ามัธยัมเลขคณิตของคะแนนความสามารถด้านการเขียนภาษาไทยของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ตั้งแต่ระดับที่ 1-3 มีค่าเท่ากับ 19.86 16.19 และ 16.11 ตามลำดับ

2.3 ค่ามัธยัมเลขคณิตของคะแนนความสามารถด้านการเขียนภาษาไทยของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตั้งแต่ระดับที่ 1-3 มีค่าเท่ากับ 21.07 16.67 และ 15.84 ตามลำดับ

3. ค่ามัธยัมเลขคณิตของคะแนนความสามารถด้านการเขียนภาษาไทย ของนักเรียนในโรงเรียนแต่ละขนาด จากคะแนนเต็มระดับละ 30 คะแนน มีดังนี้

3.1 ค่ามัธยัมเลขคณิตของคะแนนความสามารถด้านการเขียนภาษาไทยของนักเรียนในโรงเรียนขนาดใหญ่พิเศษและใหญ่ ตั้งแต่ระดับที่ 1-3 มีค่าเท่ากับ 21.67 16.37 และ 14.41 ตามลำดับ

3.2 ค่ามัธยัมเลขคณิตของคะแนนความสามารถด้านการเขียนภาษาไทยของนักเรียนในโรงเรียนขนาดกลาง ตั้งแต่ระดับที่ 1-3 มีค่าเท่ากับ 19.29 15.30 และ 13.96 ตามลำดับ

3.3 ค่ามัธยัมเลขคณิตของคะแนนความสามารถด้านการเขียนภาษาไทยของนักเรียนในโรงเรียนขนาดเล็ก ตั้งแต่ระดับที่ 1-3 มีค่าเท่ากับ 19.35 17.81 และ 17.76 ตามลำดับ

อภิปรายผลการวิจัย

1. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 2 และ 3 ของเขตการศึกษา 7 มีความสามารถด้านการเขียนภาษาไทยทั้ง 3 ระดับ ไม่ผ่านเกณฑ์ตามที่กำหนดไว้ คือ ร้อยละ 75 ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ วรารณ วสุกุล (2533) และวัชรภรณ์ สอนองคุณ (2534) ที่พบว่า การใช้ภาษาทางด้านการเขียนของนักเรียนในระดับมัธยมศึกษาปีที่ 5 เขตการศึกษาหนึ่ง และนักเรียนในระดับ

มัธยมศึกษาปีที่ 3 กรุงเทพมหานคร อยู่ในเกณฑ์ต่ำ ทั้งนี้อาจเนื่องจากการเรียนการสอนวิชาภาษาไทย ตามหลักสูตรระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ซึ่งต้องครอบคลุมด้านการใช้ภาษาไทยทั้ง 4 ทักษะ แต่ในทางปฏิบัติ ทักษะการเขียนมักจะถูกละเลย ซึ่งมาจากหลายสาเหตุเป็นต้นว่า การเขียนจะต้องนำเอาความคิด ความรู้ ประสบการณ์ ความรู้สึก และอารมณ์ ของผู้เขียนออกมาถ่ายทอดเป็นลายลักษณ์อักษร (ศิริพร วิจิตรฐาน, 2523) แต่นักเรียนไม่ได้รับการฝึกฝนทางด้านความคิดเท่าที่ควร ประกอบกับในการวัดผลและประเมินผลในปัจจุบันนี้มักจะใช้แบบทดสอบที่เป็นแบบปรนัย เพื่อจะได้ครอบคลุมเนื้อหา และจุดประสงค์ที่เรียน (ผรงค์ศักดิ์ สักดาณรงค์, 2537)

2. คำมีขมิ้มเลขคณิตของคะแนนความสามารถด้านการเขียนภาษาไทย ของนักเรียนแต่ละชั้น จากคะแนนเต็มระดับละ 30 คะแนน ระดับที่ได้สูงที่สุดคือ ระดับที่ 1 ระดับการถ่ายโอนร่องลงมา คือ ระดับที่ 2 ระดับการสื่อสาร และระดับที่ 3 ระดับการวิเคราะห์วิจารณ์ ตามลำดับ ซึ่งเป็นไปตามแนวคิดของ วีเบคก้า เอ็ม วาเลตต์ และเรเนอ เอส ดีสิค (Rebecca M. Valette and Renee S. Disick, 1972) ที่ได้จัดระดับของการเขียนไว้ ให้ระดับการถ่ายโอนเป็นความสามารถด้านการเขียนระดับกลาง ซึ่งในระดับนี้จะครอบคลุมความสามารถในการปรับปรุง เปลี่ยนแปลงการเขียนประโยค ให้ถูกต้องเหมาะสมตามหลักไวยากรณ์ตามที่ได้เรียนมาแล้ว ไปสู่ระดับความสามารถด้านการเขียนขั้นสูง คือระดับการวิเคราะห์วิจารณ์ ซึ่งเป็นความสามารถในการถ่ายทอดความคิดออกมาเป็นการเขียน ในเชิงการวิเคราะห์วิจารณ์ได้อย่างมีเหตุผล ดังนั้นนักเรียนจึงสามารถทำคะแนน ความสามารถด้านการเขียนในระดับกลางได้สูงกว่าความสามารถด้านการเขียนในระดับที่สูงขึ้น ซึ่งต้องแสดงความคิดเห็น และเหตุผลที่เหมาะสม และสอดคล้องกับ งานวิจัยของ วิชราภรณ์ สอนองคุณ (2534) ที่พบว่า นักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3 กรุงเทพมหานคร ขาดความสามารถด้านการลำดับความคิด และเหตุผลในการเขียนเรียงความ นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ จิตต์นิภา ศรีวิสัย และ ม.ล. อัจจิมา เทวกุล (2526) ที่ได้ศึกษาเกี่ยวกับ "ปัจจัยที่มีผลต่อการเขียนของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย" และพบว่าสาเหตุที่นักเรียน เขียนเรียงความอยู่ในเกณฑ์อ่อน เนื่องจากการเรียงลำดับความคิดไม่ถูกต้อง และนักเรียนไม่มีโอกาสฝึกฝนด้านการเขียน นอกเหนือไปจากในห้องเรียน ซึ่งเป็นไปตามแนวคิดของ รุท เบียร์ด (Ruth Beard, 1972) และ เจ คัมบลิว ฮอลเลอร์ และคิล เบลร์คินส์ (J.W. Oller and Kyle Perkins, 1980) กล่าวว่าสิ่งจำเป็นมากที่สุด ที่เด็กจะมีความสามารถ

ด้านการเขียนภาษาไทยได้ดี ก็คือ การที่ผู้เรียนได้ฝึกฝน และมีประสบการณ์ทางภาษาให้มากขึ้นนั่นเอง

3. คำมีชัยมเลิศคณิตของคะแนนความสามารถด้านการเขียนภาษาไทย จากการทดสอบความสามารถด้านการเขียนภาษาไทย ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นในโรงเรียน แต่ละขนาดมีความสามารถด้านการเขียนใกล้เคียงกัน โดยนักเรียนในโรงเรียนขนาดเล็กมีคะแนนอยู่ในระดับสูงที่สุด รองลงมา คือ นักเรียนในโรงเรียนขนาดใหญ่พิเศษและใหญ่ และนักเรียนในโรงเรียนขนาดกลาง ตามลำดับ ทั้งนี้เนื่องจากในโรงเรียนขนาดเล็กมีจำนวนครู และจำนวนนักเรียนอยู่ในระดับพอเหมาะทำให้ครูผู้สอนดูแล และเอาใจใส่นักเรียนได้อย่างทั่วถึงซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ รัตนา ตั้งศิริชัยพงษ์ (2532) ที่พบว่า ประสิทธิภาพการสอนของครูระหว่างโรงเรียนมัธยมศึกษาในประเทศไทยจำแนกตามขนาด ประเภท และเขตที่ตั้งของโรงเรียนนั้น การสอนของครูในโรงเรียนขนาดเล็ก มีประสิทธิภาพมากกว่า การสอนของครูในโรงเรียนขนาดกลางและโรงเรียนขนาดใหญ่พิเศษและใหญ่จึงทำให้นักเรียนในโรงเรียนขนาดเล็กมีความสามารถด้านการเขียนมากกว่า ส่วนนักเรียนในโรงเรียนขนาดใหญ่พิเศษและใหญ่ มีความสามารถด้านการเขียนมากกว่านักเรียนในโรงเรียนขนาดกลาง เนื่องจากโรงเรียนขนาดใหญ่พิเศษและใหญ่เป็นโรงเรียนที่มีชื่อเสียงมาเป็นเวลานาน และนักเรียนส่วนใหญ่มีความรับผิดชอบต่อการเรียนของตนเองได้เป็นอย่างดีจึงทำให้ความสามารถด้านการเขียนสูงกว่านักเรียนในโรงเรียนขนาดกลาง

ข้อเสนอแนะ

1. ผู้บริหารควรสนับสนุน ให้มีการฝึกทักษะด้านการเขียนในโรงเรียน โดยการจัด การประกวดการเขียนในรูปแบบต่างๆ เช่น การเขียนคำขวัญเกี่ยวกับการรักษาสิ่งแวดล้อม เพื่อ กระตุ้นให้นักเรียนเกิดความสนใจ และเห็นคุณค่าของการเขียนมากขึ้น
2. ครูผู้สอนภาษาไทย และครูผู้สอนวิชาอื่นๆ ควรถือเป็นหน้าที่และความรับผิดชอบ โดยตรงในการสนับสนุนให้นักเรียนเห็นคุณค่า และความสำคัญของการเขียนภาษาไทยให้ถูกต้อง เหมาะสม
3. ก่อนการสอนทักษะการเขียนภาษาไทย ครูควรได้ทดสอบความพร้อม ด้านการเขียน ของนักเรียน เพื่อวัดประเมินระดับความสามารถของนักเรียน ก่อนการเขียน เพื่อจะได้จัด การเรียนการสอนให้เหมาะสมกับความพร้อม และความสามารถของนักเรียน

4. ครูผู้สอน ควรฝึกทักษะการเขียนควบคู่ไปกับทักษะอื่นๆ และควรฝึกให้นักเรียนได้เขียนในสิ่งที่นักเรียนมีความถนัด

5. การฝึกการเขียน ควรทำอย่างสม่ำเสมอ ในรูปแบบต่างๆ กัน และครูควรใช้สื่อการเรียน และวิธีการสอนหลายๆ แบบ เพื่อเป็นการกระตุ้นให้นักเรียน เกิดความสนใจด้านการเขียน

6. ควรจัดให้มีการประเมินผลเป็นระยะๆ เพื่อครูจะได้ทราบปัญหาด้านการเขียนของนักเรียน และครูจะได้ปรับปรุงแก้ไข ให้นักเรียนได้พัฒนา ด้านการเขียนให้ดียิ่งขึ้น

7. ครูควรให้นักเรียน ได้มีส่วนร่วมในการประเมินผล โดยร่วมกันคิดเกณฑ์การตรวจงานเขียน และการให้คะแนนในงานเขียนแต่ละชิ้น เพื่อให้นักเรียนจะได้ทราบแนวทางในการเขียนอย่างมีหลักเกณฑ์

8. การตรวจงานเขียนของนักเรียน ครูควรแก้ไข วิเคราะห์ คัดชม และให้ข้อเสนอแนะไว้อย่างชัดเจน อีกทั้งครูควรรีบตรวจงานเขียนของนักเรียน เพื่อให้นักเรียนจะได้ทราบว่างานเขียนแต่ละชิ้นนั้น มีความบกพร่องด้านใด และควรแก้ไขอย่างไร

ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

1. ความมีการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับความสามารถด้านการเขียนภาษาไทย ของนักเรียนในระดับที่สูงขึ้นไป

2. ความมีการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับความสามารถด้านการเขียนภาษาไทย ของนักเรียนในเขตการศึกษาอื่นๆ

3. ความมีการศึกษาวิจัยเปรียบเทียบ เกี่ยวกับความสามารถด้านการเขียนภาษาไทย ของนักเรียนชาย และนักเรียนหญิง

4. ความมีการศึกษาเปรียบเทียบ ความสามารถด้านการเขียน ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา ทั่วประเทศ

5. ความศึกษาปัจจัยอื่นๆ ที่อาจมีผลต่อความสามารถด้านการเขียน ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา